

BARBARA CARTLAND

UNISTUSTE LOSS



Originaali tiitel:
Barbara Cartland
A Castle of Dreams
2009

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Selle raamatu tegelased ja olukorrad on autori kujutlusvõime vili ega ole seotud ühegi päris inimese või sündmusega.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Helen Laansoo
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2009 by Cartland Promotions
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

B01358819
ISBN 978-9949-82-353-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on
saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

„Me kõik unistame kaunil maastikul udust tõusvatest romantilistest lossidest. Minu silmis on Šotimaa oma pöördelise ajaloo ja imelise pärandiga kõige romantilisem paik maailmas.“

Barbara Cartland

Esimene peatükk

1904

Leedi Viola Northcombe vaatas end magamistoa nurgas seisvast vanast ja udusest pikast peeglist ja ohkas.

Ta ei adunud, et tal oli ilus nägu, mida raamisid blondid lokid, ja rabavalt kannikesesinised silmad pikkade tumedate ripsmetega, mis ta roosaid põski puudutasid.

Ei, leedi Viola nägi hoopis seda vanamoelist elefantiluvärvi pitsist ballikleiti oma seljas.

Ta oli üheksateistaastane ega teadnud moest eriti midagi.

Tal polnud midagi selle vastu, et aias istudes ratsutamiskostüümi või lihtsat puuvillast kleiti kanda.

Kuid tänane õhtu oli eriline ja ta soovis, et näeks veidi uhkem välja!

„Hoidjatädi, kas me saaks teha midagi, et seda veidi moodsamaks, tänapäevasemaks muuta?“ küsis ta, kui üleni mustas ja väikese valge pitskraega ümara näoga vanem naine ta magamistuppa sisenes.

Lapsehoidja Barstow pani suure sületäie värskelt triigitud riideid ettevaatlikult kummutile.

Ta hingas sügavalt sisse ja silus oma linasest riidest põlle. Londoni maja lõputud trepid olid väga järsud ja tema jäi üha vanemaks.

„Olge nüüd, mu leedi, mul on niigi palju tegemist teie ja te venna Ameerika reisiks ettevalmistamisega, ilma et peaksin hakkama veel selle täiesti korraliku ballikleidiga vaeva nägema.“

Lapsehoidja Barstow' pahase näoilme taga peitus tegelikult hell ja lahke süda.

Ta oli olnud toatüdrukukuks Viola emale ning lapsehoidjaks Violale ja ta kaksikvennale Davidile ning oleks silmaga pilgutamata nende eest oma elu andnud.

Lapsehoidjale tegi meelehärmi, et leedi Viola pidi kandma vana ballikleiti, mis oli kunagi kuulunud nende vanaldasele nõole preili Edith Matthewsile.

Maja Londoni suurel väljakul, kus nad elasid, kuulus preili Matthewsile, aga nagu ta Violale mõ-

rult ütles, olid tema ballil käimise päevad möödas. Ta kannatas puusa- ja põlvevalude käes ning lahkus harva oma toast.

„Nii, ei mingit kaeblemist enam, mu leedi. See on hea, et preili Matthews lubab teil oma kleiti kanda. Kui ma äärtest ja varrukateelt mõned lahtised niidiotsad ära lõikan ja te pikki kindaid kannate, siis on kõik hästi.“

Viola ohkas.

„Ma soovin, et papa oleks meile kahe New Yorki laevapileti asemel veidi raha saatnud. Ma ei mõista, miks ta tahab, et talle külla läheksime. Ta pole seda kunagi varem tahtnud, kui ringi on reisinud.“

Lapsehoidja Barstow turtsatas, kuid ei vastanud.

Tema arvamust Northcombe'i krahvist ei kannatanud tolle tütrele välja öelda!

Krahvi naine Helena suri kopsupõletikku, kui kaksikud olid kõigest nelja-aastased.

Lapsehoidja arvates oleks iga normaalne mees oma kiindumuse ja tunded kaksikutele suunanud, kuid krahv ei paistnud kunagi oma lastest huvitatud olevat.

Tal oli vähe raha ja tema sissetulekud sõltusid kadunud abikaasa investeeringutest.

Kogu perele kuulunud vara pidi minema kaksikutele, kui nad on kahekümne ühe aastaseks saanud.